

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Venduly Sochorové a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupený JUDr. Jaromírem Josefem, advokátem se sídlem Velkomoravská 378/1, Hodonín, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Veveří 7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 12. 2015, č. j. 47000/11951/15/47091/010/FD-119/2015/RN17,

takto:

- I.** Žaloba **se zamítá**.
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Okresní správa sociálního zabezpečení Hodonín rozhodla rozhodnutím ze dne 13. 11. 2015, č. j. 47006/52693/15/110/SJ/6302/49821, že žalobce je povinen uhradit regresní náhradu podle § 126 odst. 1 a 4 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů, ve výši 297 441 Kč. Žalobce dne 4. 3. 2014 v 16:10 hodin řídil osobní automobil na silnici č. od obce na Plně se nevěnoval řízení vozidla a v místě klesání komunikace po projetí pravotočivé zatáčky najel pravými předními koly vozidla

vpravo mimo silnici do přiléhajícího betonového odvodňovacího žlabu, ze kterého vyjel s vozem zpět na silnici a přešel přes vyznačený střed komunikace do protisměrného jízdního pruhu. Tam se čelně střetl s protijedoucím osobním vozidlem. Svému spolujezdci M. M. způsobil dočasnou pracovní neschopnost trvající od 4. 3. 2014 do 15. 10. 2015, při které mu bylo OSSZ Hodonín vyplaceno nemocenské ve výši 297 441 Kč.

Žalovaná ve svém rozhodnutí odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Hodonín potvrdila.

II. Žaloba

Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou. Namítá, že podmínky pro uložení povinnosti k úhradě regresní náhrady nebyly splněny.

Ustanovení § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění uvádí, že zaviněné protiprávní jednání musí být zjištěno soudem nebo správním úřadem. Jinak nelze rozhodnout o povinnosti zaplatit regresní náhradu. Okresní státní zastupitelství není správní úřad a rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání podle § 307 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů, není zjištěním o zaviněném protiprávním jednání.

Mezi podmínky pro podmíněné zastavení trestního stíhání nespadá přiznání viny, ale pouze doznání se k činu, což není totožný pojem. O vině a trestu může v trestním řízení rozhodnout pouze příslušný soud (§ 2 trestního řádu). Dokud není vina rozsudkem soudu vyslovena, nelze na toho, proti němuž se trestní řízení vede, pohlížet jako na vinného. Eventuální pokračování trestního stíhání nemusí skončit odsuzujícím rozsudkem.

V případě podmíněného zastavení trestního stíhání tak nelze uplatnit regresní náhradu podle § 126 zákona o nemocenském pojištění. Opačný výklad by byl v rozporu se základními zásadami trestního řízení. Rozhodnutí žalované je proto nezákonné.

Z popsaných důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalované a přiznal mu náhradu nákladů řízení. Současně požádal, aby soud přiznal jeho žalobě odkladný účinek.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud by žalobce nepřiznal svoji vinu, nemohlo by dojít k vydání usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání. V rámci trestního stíhání nedošlo ke zjišťování skutkového stavu a jeho dokazování, ale pouze ke konstatování, že žalobce dopravní nehodu zavinil. Tuto skutečnost potvrdil žalobce svým přiznáním.

V případě podmíněného zastavení trestního stíhání může rozhodnout jak příslušný soud, tak příslušné státní zastupitelství. Podmínky pro zahájení řízení o regresní náhradě byly splněny. V uvedeném typu rozhodování je okresní státní zastupitelství svojí pravomocí postaveno na úroveň soudu. Přiznání žalobce lze považovat za dostatečný důkaz, že ze strany žalobce došlo k zaviněnému protiprávnímu jednání vedoucímu ke vzniku dočasné pracovní neschopnosti M. M.

Žalovaná proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

Usnesením ze dne 25. 2. 2016, č. j. 29 Ad 2/2016-17, přiznal krajský soud žalobě odkladný účinek.

Napadené rozhodnutí žalované přezkoumal krajský soud v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s.ř.s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex offio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalované. Krajský soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Žalobce v podané žalobě zpochybňuje naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o povinnosti zaplatit regresní náhradu podle § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění. Domnívá se, že rozhodnutí státního zástupce o podmíněném zastavení trestního stíhání nelze považovat za zaviněné protiprávní jednání zjištěné soudem nebo správním úřadem.

Podle § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění *ten, kdo způsobil, že v důsledku jeho zaviněného protiprávního jednání zjištěného soudem nebo správním úřadem došlo ke skutečnostem rozhodným pro vznik nároku na dávku, je povinen zaplatit orgánu nemocenského pojištění regresní náhradu. Nárok na regresní náhradu nemá orgán nemocenského pojištění vůči pojištěnci, jemuž byla dávka vyplacena.*

Smyslem regresní náhrady je, aby subjekt, který svým protiprávním jednáním způsobil vznik sociální situace, z jejíhož důvodu byla dávka poskytnuta, uhradil státu dávku nemocenského pojištění, která byla v důsledku jeho protiprávního jednání vyplacena (viz důvodová zpráva k zákonu o nemocenském pojištění dostupná na digitálním repozitáři www.psp.cz, 4. volební období 2002 – 2006, sněmovní tisk č. 1005).

Povahou náhradového vztahu se zabýval zvláštní senát v usnesení ze dne 12. 3. 2015, č. j. Konf 8/2014-25, publikovaným pod č. 3227/2015 Sb. NSS). Uvedl, že náhradový vztah podle § 126 zákona o nemocenském pojištění je doktrínou označován jako odpovědnostní vztah v nemocenském pojištění. Na jedné straně stojí stát a na druhé straně subjekt, který jednal protiprávně a tím způsobil, že došlo ke skutečnostem rozhodným pro vznik nároku na dávku. Stát zde vystupuje ve vrchnostenském postavení a o povinnosti zaplatit regresní náhradu rozhoduje veřejně mocenským aktem, tj. autorealizuje svou vůli. „*Pokud by stát dávky nemocenského pojištění neposkytoval, jedinec by na základě protiprávního jednání založil pouze svou odpovědnost za škodu poškozenému. Do těchto „skutkových dějů“ však vstupuje stát v sociální roli poskytovatele dávek sociálního zabezpečení, zde nemocenského. Samotný stát přitom jednáním povinného k regresní náhradě poškozen není, škoda jako úbytek prostředků státu vzniká primárně v důsledku sociálních závazků státu, a to při každé výplatě dávky, tj. i takové, u níž skutečnosti k její výplatě nastaly bez zavinění třetí osoby.*“

Předpokladem uplatnění regresní náhrady je zaviněné protiprávní jednání jiné osoby než pojištěnce; nemusí přitom v důsledku tohoto jednání dojít k odsouzení pachatele trestného činu nebo k uložení pokuty či jiné sankce ve správním trestání, je však třeba, aby v trestním

nebo správním řízení bylo pravomocně zjištěno zaviněné protiprávní jednání (PŘIB, J. a kol. *Zákon o nemocenském pojištění. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2009).

V projednávané věci státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Hodoníně usnesením ze dne 25. 7. 2014, č. j. ZT 176/2014-8, v trestní věci obviněného žalobce stíhaného pro přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 a 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, rozhodla o podmíněném zastavení trestního stíhání podle § 307 odst. 1 trestního řádu. Současně obviněnému stanovila zkušební dobu v trvání 20 (dvacet) měsíců podle § 307 odst. 3. Konstatovala, že „[p]ři výslechu před policejním orgánem se obviněný zcela doznal a uvedl, že celé věci je mu líto, zejména je mu líto následků, které byly nehodou způsobeny, a vyslovil souhlas s podmíněným zastavením trestního stíhání své osoby.“

Soud tedy hodnotil, zda takové rozhodnutí státní zástupkyně lze považovat za předpoklad pro vydání rozhodnutí o povinnosti zaplatit regresní náhradu ve smyslu § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění. Zabýval se nejprve povahou rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání [část IV. A) rozsudku]. Poté hodnotil, zda rozhodnutí státního zástupce podle § 307 trestního řádu může být chápáno jako zaviněné protiprávní jednání [část IV. B) rozsudku] zjištěné soudem nebo správním úřadem [část IV. C) rozsudku].

IV. A) Podmíněné zastavení trestního stíhání

Soud považuje za nezbytné nejprve shrnout smysl a účel rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání (§ 307 trestního řádu).

Z ustanovení § 307 odst. 1 trestního řádu plyne, že v řízení o přečinu může se souhlasem obviněného soud a v přípravném řízení státní zástupce podmíněně zastavit trestní stíhání, jestliže a) obviněný se k činu doznal, b) nahradil škodu, pokud byla činem způsobena, nebo s poškozeným o její náhradě uzavřel dohodu, anebo učinil jiná potřebná opatření k její náhradě, c) vydal bezdůvodné obohacení činem získané, nebo s poškozeným o jeho vydání uzavřel dohodu, anebo učinil jiná vhodná opatření k jeho vydání, a vzhledem k osobě obviněného, s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a k okolnostem případu lze důvodně takové rozhodnutí považovat za dostačující.

Podstatou zavádění tzv. odklonů do trestního řízení je rychlejší a efektivnější řešení vhodných věcí, které nevyžadují z hlediska účelu trestního řízení projednání věci před soudem v hlavním líčení. Jsou zaváděny v případech skutkově i právně jednodušších, kdy typově méně závažný trestný čin (zpravidla přečin) spáchala osoba do té doby žijící řádným životem (popř. osoba, u níž postačí rozhodnutí bez projednání trestní věci v náročném a komplikovaném hlavním líčení nebo v řízení před soudem vůbec). Obviněným se nabízí vyřízení věci zpravidla podstatně mírnějším a méně zatěžujícím způsobem, než je klasické vyřízení věci v řízení před soudem. U některých odklonů, např. u podmíněného zastavení trestního stíhání, se uplatňují přístupy vycházející z tzv. restorativní justice (obnovující spravedlnosti). Cílem je dosáhnout usmíření (vyrovnání) mezi pachatelem trestného činu a jeho obětí (poškozeným). Pachatel je veden k tomu, aby odčinil škodlivé následky svého trestného činu (srov. ŠÁMAL, P. in ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní řád I, II, III*. 7. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2013).

Institut podmíněného zastavení trestního stíhání byl do trestního řádu zaveden novelou provedenou zákonem č. 292/1993 Sb. jako zvláštní způsob skončení trestního stíhání obviněného jinak než rozhodnutím o vině. Trestní řízení nedospěje do svého typického konce, do odsuzujícího rozsudku, ale na cestě k němu se „odkloní“ jinam. Důvodem přijetí této úpravy bylo přispět k rychlejšímu vyřizování trestních věcí bez konání náročného a komplikovaného hlavního líčení nebo řízení před soudem vůbec v případech skutkově i právně jednodušších, spáchaných dosud nenarušenými osobami. V takových případech je vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele velmi pravděpodobné, že by případným odsuzujícím rozsudkem byl uložen podmíněný trest odnětí svobody (srov. § 81 a násl. trestního zákoníku) a obviněný by se ve zkušební době podmíněného odsouzení s největší pravděpodobností osvědčil. Podmíněné zastavení trestního stíhání je prostředkem sloužícím v první řadě k urovnání nastalých konfliktních vztahů mezi pachatelem přečinu a jeho obětí (poškozeným) na základě restorativních přístupů. V zájmu upravení těchto vztahů zákon umožňuje dočasně ustoupit od trestního postihu obviněného při současném stanovení podmínek směřujících k naplnění zákonného účelu trestního řízení jednodušším a ve své podstatě výrazně výchovnějším způsobem. Pravomocné rozhodnutí soudu nebo státního zástupce o podmíněném zastavení trestního stíhání se vede v evidenci Rejstříku trestů (ŠÁMAL, P. viz citace výše).

IV. B) Zavinené protiprávní jednání

Žalobce namítá, že rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání nepředstavuje rozhodnutí o vině žalobce. Podle § 307 odst. 1 písm. a) trestního řádu lze v řízení o přečinu trestní stíhání podmíněně zastavit, pokud se obviněný k činu doznal.

Doznání obviněného ve smyslu § 307 odst. 1 písm. a) trestního řádu musí zahrnovat doznání ke všem zákonným znakům stíhaného činu, tedy i k zavinění v zákonem předpokládané formě úmyslu či nedbalosti (rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 11. 1994, sp. zn. 4 To 831/94, publikované pod č. 45/1995 Sb. s.r.s. NS).

V projednávané věci z usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání vyplývá, že se žalobce doznal k činu, pro nějž bylo trestní stíhání vedeno, tedy k přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 a 2 trestního zákoníku. Doznáním v dané věci žalobce potvrdil, že došlo jak k popsánému skutku, tak k jeho nedbalostnímu zavinění.

Nebylo tedy striktně vzato rozhodnuto o vině žalobce ve smyslu § 2 odst. 2 trestního řádu; takové rozhodnutí přísluší v řízení před soudem pouze soudu. Do řízení před soudem se však trestní věc žalobce vůbec nedostala, neboť žalobce se ke svému protiprávnímu jednání doznal v přípravném řízení. Jeho doznání se vztahovalo jak k okolnostem skutkovým, tak k zavinění ve formě nedbalosti (viz usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání č. j. ZT 176/2014-8). Usnesení státní zástupkyně vydané podle § 307 trestního řádu lze podle soudu chápat jako potvrzení zaviněného protiprávního jednání žalobce ve smyslu § 126 zákona o nemocenském pojištění.

IV. C) Postavení státního zastupitelství

Dále zbývá posoudit, zda pro účely interpretace § 126 zákona o nemocenském pojištění lze státní zastupitelství považovat za soud či správní úřad.

Postavení státního zastupitelství upravuje především Ústava České republiky. Státní zastupitelství jako součást moci výkonné je zahrnuto v čl. 80. Podle něj *zastupuje státní zastupitelství veřejnou žalobu v trestním řízení; vykonává i další úkoly, stanoví-li tak zákon* (odstavec 1). *Postavení a působnost státního zastupitelství stanoví zákon* (odstavec 2).

Zvláštním zákonem je v daném případě zákon č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů. Z § 1 odst. 1 daného zákona plyne, že *se zřizuje státní zastupitelství jako soustava úřadů státu, určených k zastupování státu při ochraně veřejného zájmu ve věcech svěřených zákonem do působnosti státního zastupitelství*. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona *o státním zastupitelství je státní zastupitelství v rozsahu, za podmínek a způsobem stanoveným zákonem orgánem veřejné žaloby v trestním řízení a plní další úkoly vyplývající z trestního řádu*.

K postavení státních zástupců se vyjádřil Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/10 ze dne 28. 6. 2011 [N 123/61 SbNU 767, 232/2011 Sb.; dostupný na <http://nalus.usoud.cz>]. Konstatoval, že *„postavení státních zástupců není co do rámce vymezeného principem soudcovské nezávislosti srovnatelné s postavením soudců, jejichž nezávislost je garantována přímo čl. 81 a zejména čl. 82 odst. 1 Ústavy“* (bod 30). *„Z Ústavy (čl. 80 odst. 1) tak státní zástupci disponují výlučnou (není-li zde konkurenčního institutu) žalobní pravomocí, případně další působností svěřenou zákonem (...). Tato oprávnění (resp. povinnosti) činí ze státního zastupitelství sice orgán (i v ústavní rovině) specifický oproti jiným státním orgánům (orgán sui generis), nikoliv však orgán soudní moci“* (bod 31 nálezu). Ústavní soud uzavřel, že z charakteru činnosti státního zastupitelství a z jeho postavení v systému dělby moci nelze vyvodit nezávislost srovnatelnou s nezávislostí, kterou Ústava garantuje soudcům. Ústava tedy státním zástupcům justiční charakter nepřiznává (bod 43).

Ani pro účely výkladu § 126 zákona o nemocenském pojištění tak rozhodnutí státního zástupce nelze přirovnat k rozhodnutí soudu. Soud dále hodnotil, zda lze státní zastupitelství chápat jako státní úřad ve smyslu citovaného ustanovení.

Z výše citovaného nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/10 plyne, že státní zastupitelství je státním orgánem *sui generis*, neboť má značná specifika oproti jiným státním orgánům. Není tedy „klasickým“ správním úřadem tak, jak jej má na mysli § 126 zákona o nemocenském pojištění. Z judikatury rovněž plyne, vystupuje-li státní zastupitelství jako orgán činný v trestním řízení, není správním orgánem ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2005, č. j. 6 As 58/2004-45, publ. pod č. 1407/2007 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 3. 2012, čj. 6 Aps 1/2012-13).

Státní zastupitelství nepochybně spadá do veřejné správy. Ta je charakterizována souhrnem činností, které nelze kvalifikovat jako zákonodárství nebo soudnictví. Ve formálním pojetí správy se klade důraz na instituce a jejich orgány, které mají působnost a pravomoc řešit veřejné úkoly, pokud nejsou přikázány parlamentu nebo soudům. Podle Hoetzla správa ve smyslu formálním představuje činnost orgánů označených jako správní úřady (HENDRYCH, D. in ČEBIŠOVÁ, T., HENDRYCH, D. a kol. *Správní právo - Obecná část*. 8. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012, s. 3).

Státní zastupitelství je především orgánem veřejné žaloby v trestním řízení [§ 4 odst. 1 písm. a) zákona o státním zastupitelství], který má chránit veřejný zájem (§ 18 odst. 3 zákona o státním zastupitelství). V souladu s doktrínou i judikaturou lze státní zastupitelství zahrnout do moci výkonné. Ačkoliv v daném případě státní zastupitelství vystupuje jako orgán činný

v trestním řízení, nikoliv jako správní orgán rozhodující o veřejných subjektivních právech fyzických nebo právnických osob [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], lze jej pro účely interpretace § 126 zákona o nemocenském pojištění chápat jako správní úřad *sui generis*.

K uvedenému závěru dospěl soud zejména při zohlednění smyslu a charakteru náhradového vztahu. Tím je požadovat regresní náhradu od pachatelů přestupků, správních deliktů či trestných činů za dávky nemocenského pojištění vyplacené státem. Rozhodnutím podle § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění je regresní náhrada předepsána osobám, které svým zaviněným jednáním vznik pojistné události způsobily. Není důvodu, proč by zákonodárce z okruhu těchto osob vyňal pachatele, vůči nimž trestní stíhání neskončilo odsuzujícím rozsudkem soudu, ale podmíněným zastavením trestního stíhání v přípravném řízení.

Tím spíš není při interpretaci § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění racionální rozlišovat, zda rozhodnutí podle § 307 trestního řádu vydal soud nebo státní zastupitelství. Určení subjektu, který o podmíněném zastavení trestního řízení rozhodne, je dáno výlučně fází trestního řízení. V přípravném řízení rozhoduje o podmíněném zastavení trestního stíhání při naplnění podmínek dle § 307 trestního řádu státní zástupce; v řízení před soudem rozhoduje soud. Státní zástupce tedy může podmíněně zastavit trestní stíhání při splnění ostatních podmínek kdykoli od zahájení trestního stíhání do podání obžaloby. Z hlediska smyslu institutu podmíněného zastavení trestního stíhání, tzn. dosáhnout při dodržení všech zákonných podmínek co nejdříve účelu trestního řízení jiným než standardním způsobem odkloněním jeho průběhu k alternativnímu výsledku řízení v podobě podmíněného zastavení trestního stíhání, by rozhodnutí státního zástupce mělo být pravidlem (ŠÁMAL, P. viz citace výše). Skutečnost, v jaké fázi trestního řízení je o podmíněném zastavení trestního stíhání rozhodnuto (a tím pádem, jaký subjekt rozhodnutí vydá), nemůže mít *per se* vliv na povinnost žalobce uhradit státu regresní náhradu za vyplacené dávky nemocenského pojištění.

Součástí podmíněného zastavení trestního stíhání je především náhrada škody způsobené pachatelem poškozenému, resp. dohoda o její náhradě [§ 307 odst. 1 písm. b) trestního řádu]. V projednávané věci odpovídá regresní náhrada za dávky nemocenského pojištění vyplacené poškozenému M. způsobené škodě. Žalobce by tak měl být veden k tomu, aby způsobenou škodu vyrovnal.

Soud proto uzavírá, že rozhodnutí státního zástupce o podmíněném zastavení trestního stíhání podle § 307 trestního řádu lze považovat za zjištění správního úřadu *sui generis* o zaviněném protiprávním jednání ve smyslu § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění.

Závěrem soud dodává, že si je vědom skutečnosti, že právní povinnosti lze ukládat jen na základě zákona a v jeho mezích (čl. 4 odst. 1 Listiny). Není přípustné zákon interpretovat rozšiřujícím způsobem a dovodit povinnosti nad rámec právního předpisu [přiměřeně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 664/04 ze dne 18. 4. 2006 (N 85/41 SbNU 105)]. Soud je však přesvědčen, že v projednávané věci výše popsáním výkladem meze zákona nepřekročil.

V. Závěr a náklady řízení

S ohledem na výše uvedené neshledal krajský soud námitky žalobce důvodné, proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. ledna 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
B. Z.